

Bageriet

Tar en marchroutka ovanför marknaden ner till stan. De är ofta fullsatta men en medelålders kvinna som jag får nästan alltid sitta de 15-20 minuterna ner till stan. Ibland kan det ta lite extra tid för folk har med sig knyten med saker som är nästan lika stora som de själva.

Vi har kört över floden Syr Darja, passerat Hammarren och Skäran och kommit upp vid Khujandistatyn, som befinner sig på vår vänstra sida. Alla brudpar måste åka förbi statyn och fotograferas nedanför hans stora knä. Det hör till traditionen. Vi stannar till vid rödljuset i stora korsningen innan vi fortsätter upp Leninagatan. När vi har passerat det blåmålade KGB-huset är jag framme. Den här gången är det flera personer som går av här pre-

Bagaren

cis utanför Fakulteten för Utländska Språk men jag har lärt mig att ropa: In jo dored, stanna här, om jag skulle vara den enda avstigande passageraren.

Trottoaren har bara märkts ut.

Trafiken på Leninagatan är hemsk. Här finns lika många filer som antalet bilar. Folk kör som galningar och vi fotgängare får gå över gatan med livet som insats. Skulle man inte hinna över riktigt så stannar inte bilarna, de lägger sig på sina tutor och jag drar en lättnadens suck varje gång bedriften att ta mig över har lyckats. Här går det inte att lita på trafiken. En fin Mercedes eller annan dyrare bil behöver säkert inte bry sig om trafikljusen, de är nog till för dem med enklare och billigare bilar.

Jag börjar gå uppför gatan. Trottoaren som planeras här har bara märkts ut och det är sandigt och lerigt. De unga kvinnorna klarar inte bara av att balansera på höga klackar i sörjan utan de bär sina småbarn i famnen också. Har ännu inte sett någon använda en barnvagn vare sig ligg- eller sittvagn. *Förstår inte att de orkar bära sina små älsklingar på det där viset, men de har förvisso inte många plana ytor att dra någon vagn på.* Går förbi det gula, ganska nymålade elektricitetshuset. Där i källaren finns en liten matservering där det serveras luncher bestående

av till exempel potatismos, stekt ägg och lite sallad för 1 cumoni, (tre kronor). Fortsätter förbi banken och går in vid det gamla fackföreningshuset som numera är ett kontorshotell.

Vi hyr ett litet men trevligt kontor där. Det ingår inga finesser som datorer eller fax, kopiatorer eller liknande men det ligger bra till, mitt på huvudgatan. Vårt kontor är placerat, längst bort i en korridor, på fjärde våningen. Det finns ingen hiss och mjölksyran i benen börjar kännas redan vid våning tre *men det är ju bra motion att gå i trappor sägs det.*

Vårt kontor högst upp till höger

Precis när jag stiger in genom ytterdörrarna nere i entrén ser jag två unga pojkar komma springande uppför gatan. När jag hunnit till våning två hinner de i fatt mig och med andfädda röster frågar de på en knacklig engelska:

- Får vi tala engelska med dig?
- Visst, svarar jag, kom till vårt kontor på onsdag klockan 18 så ska vi tala engelska.

Pojkarna lyser upp och frågar om de får ta med sig några vänner också.

Engelsklektion med pojkarna

– Ja det går bra men inte fler än tio, vi får inte plats annars i vårt lilla kontor, säger jag.

Två dagar senare, kommer de och har med sig några vänner. Vi börjar med engelsk konversation. Det är nyttigt för dem eftersom de bara får höra engelska talas med ryskt eller tajiskt uttal. Audiovisuella hjälpmedel är en bristvara i Khujand och de engelska böcker som finns att tillgå är från 1940-50-talen.

– Har ni inte med er några flickor, ni har väl systrar eller klasskamrater på Fakulteten för Utländska Språk? frågar jag.

– Nej, de får inte vara ute efter mörkrets inbrott så du får undervisa dem någon annan gång, svarar de.

Khujandi tittar ut över stadsparken